

Marianne & Theo Hoogstraten

De schaduwkoningin

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Wat er gebeurde in *Dans om de troon*

1064

Op weg naar het hof van haar oom, hertog Willem van Normandië en zijn vrouw Mathilde van Vlaanderen, ontmoet Isa Garvin van Winchester, een Engelse edelman. Hij beweert een belangrijke boodschap voor hertog Willem te hebben en heeft snel een rijdier nodig om naar diens hof te rijden. Isa gelooft hem niet en ziet kans om hem uit te schakelen als hij haar paard probeert te stelen. Ze laat hem gewond achter bij een meertje.

Ze wordt met open armen ontvangen door haar oom en tante. Aanvankelijk vergeet ze te vertellen wat haar onderweg is overkomen. Maar als ze dat ten slotte doet, blijken Garvin en zijn boodschap veel belangrijker dan ze had kunnen vermoeden. De volgende dag wordt Garvin opgehaald.

Isa blijft aan het hof van Willem wonen en ze krijgt daar een persoonlijke hofdame, Brigitte. Ze heeft er geen flauw idee van dat die jonge vrouw een treurig verleden heeft en wraak wil nemen voor wat haar is aangedaan. Er ontwikkelt zich langzaam een vertrouwensband tussen haar en Brigitte, terwijl ook

haar relatie met Garvin steeds hechter wordt en uiteindelijk tot een huwelijk leidt. Daarna vertrekken ze samen naar Garvins graafschap in Engeland.

Meer en meer raakt Isa betrokken bij de grote gebeurtenissen uit haar tijd. De Engelse koning Edward heeft Willem van Normandië als zijn opvolger aangewezen. In Engeland wordt dat niet geaccepteerd. Er zijn meerdere kandidaten voor de Engelse troon na de dood van Edward, maar uiteindelijk wordt Harold Godwinson, graaf van Wessex, in Westminster tot koning gekroond, samen met zijn vrouw Edith van Mercia. Een oorlog met Willem van Normandië is daardoor onvermijdelijk geworden.

Vooraf voor Garvin wordt het erg moeilijk om te kiezen. Hij besluit uiteindelijk om Harold te steunen in de strijd, ook al is Willem van Normandië de oom van zijn vrouw.

Ook Isa, die met Edith van Mercia bevriend is geraakt – beide vrouwen zijn zwanger – staat voor een onmogelijke keuze. Ze zal Garvin nooit afvalen, maar ze wil zich ook niet tegen haar oom en tante keren, vooral niet omdat Mathilde haar heeft gevraagd om haar plaatsvervangster te worden wanneer zij niet in Engeland kan zijn.

Dan komt in 1066 de Slag bij Hastings. Willem van Normandië verslaat de Engelsen. Koning Harold

sneuveld en met hem een groot deel van de Engelse adel. Isa vreest dat ook Garvin is gesneuveld. Samen met Godwin en Edmund, de zoons van koning Harold uit een eerder huwelijk, hun moeder en haar hofdame Brigitte, vertrekt ze, hoogzwanger nu, naar het slagveld. Daar hopen ze de lichamen van hun dierbaren te vinden. Als door een wonder blijkt Garvin de slag te hebben overleefd.

*Het waren twee koningskinderen,
zij hadden elkander zo lief,
zij konden bij elkander niet komen,
het water was veel te diep.*

Anoniem middeleeuws gedicht

Proloog

Walesbury

september 1080

‘Weet je zeker dat het hier is?’ Achterdochtig gluurde het meisje tussen de struiken door naar de vervallen hut Die stond op een open plek in het woud, onder oude eikenbomen. Op de rand van de bemoste waterput ervoor zat een reusachtige raaf. Toen zij en de jongen dichterbij kwamen, draaide zijn kop hun kant op en kraste hij een paar keer luid. Zijn waarschuwing werd overgenomen door een andere raaf, die boven de ingang van de hut had postgevat.

‘Ik voel me hier niet op mijn gemak.’ Ze wilde al aan een teugel van haar merrie trekken om haar te laten keren. Op dat moment ging de deur van de hut open en verscheen de gebogen gestalte van een oude vrouw. Ze richtte zich op en keek in hun richting.

‘Wees welkom! Ik had jullie hier al eerder verwacht,’ riep ze met onvaste stem. Ze leunde zwaar op een stok, maar zag kans om met haar vrije hand een uitnodigend gebaar te maken. ‘Kom binnen.’

‘Hoe kan ze weten dat we zouden komen?’ Het meisje huiverde. ‘Laten we alsjeblieft weggaan.’

‘Waarom? Wat kan ons nou gebeuren?’ De jongen haalde zijn schouders op. ‘Ik weet bijna zeker dat lady Brigitte haar heeft ingelicht.’

‘Heeft ze jou echt déze plek beschreven? En heeft ze erbij verteld dat ze ons naar een oude heks in een schamele hut stuurde?’

‘Nee, wel naar een zieneres en genezeres die meer kennis heeft van kruiden dan zichzelf, en die de gave bezit om in de toekomst te kunnen kijken. Als lady Brigitte zoiets zegt, dan vertrouw ik daarop.’ Hij sprong van zijn paard en bond de teugels vast aan een boomstam. Daarna stak hij zijn hand uit om haar te helpen afstijgen.

De vrouw stond geduldig te wachten. Pas toen ze dichterbij kwamen, keerde ze zich om en ging hun voor naar binnen. Het meisje pakte zijn hand weer vast en volgde schoorvoetend. Het eerste wat ze binnen in het halfduister zag, was een rek waarop kruiden lagen te drogen. Er stond een pot van aardewerk naast, met een vijzel erin.

De vrouw was achter een tafel gaan zitten. Door een openstaand luik viel wat licht over haar frêle gestalte. Ze moest stokoud zijn. De huid van haar gezicht leek van leer en was doorgroefd met diepe, grillige rimpels. Toch schitterden de ogen waarmee ze hen opnam verrassend levendig. ‘Ik ben blij dat jullie eindelijk zijn gekomen.’ Er verscheen een gekreukel-

de glimlach om haar mond.

‘Verwachtte u ons dan?’ vroeg het meisje.

De vrouw knikte nauwelijks waarneembaar en concentreerde zich op de vlam van een kaars voor haar op tafel. Toen ze weer opkeek blonken er tranen in haar ogen. ‘Ik zie twee koningskinderen. Over hun pad glijdt een schaduw, een machtige schaduw, vol met liefde, maar ook met bitterheid. Maak je erin onzichtbaar. Treed er alleen uit wanneer de tijd is gekomen.’ Ze concentreerde zich weer op de kaarsvlam, die plotseling opflikkerde. ‘Onheil!’ fluisterde ze. Haar lichaam schokte, haar stem werd zwakker. ‘Naast het pad stroomt bloed. Treed niet uit de schaduw,’ herhaalde ze met nadruk. ‘Vertrouw op elkaar. Laat achterdocht en wantrouwen niet toe.’

De kaarsvlam doofde langzaam. De oude vrouw liet zich achterover tegen de stoelleuning zakken en maakte een doodvermoeide indruk. ‘Waren jullie maar wie jullie denken te zijn,’ prevelde ze. Met haar hand wuifde ze hen weg. ‘Ga nu. Verlies elkaar nooit uit het oog, alleen dan is er hoop.’

Ze hielden elkaars hand nog vast terwijl ze naar hun paarden terugliepen. Het was gaan regenen en de aantrekkende wind blies wat bladeren van de takken.

Het meisje trok haar mantel strakker om zich heen. ‘Begrijp jij wat ze zei? En geloof je het?’ vroeg ze.

‘Nee,’ antwoordde hij beslist. ‘Die vrouw vergist zich. Dit ging niet over ons.’

‘Waarom denk je dat?’

‘Twee koningskinderen, zei ze. Ik ben gewoon de oudste zoon van lord Garvin en lady Isa van Winchester.’ Geïrriteerd haalde hij zijn schouders op. ‘Ze bedoelde natuurlijk dat er hier binnenkort een echte koningszoon voor jou opduikt.’

‘Zeg niet zulke dingen,’ reageerde ze verwijtend.